

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 848/2023
30.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Димитријевић адвокат из ..., против туженог СП „Ласта“ ад Београд, чији је пуномоћник Петар Настић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2351/22 од 05.08.2022. године, у седници одржаној дана 30.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2351/22 од 05.08.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2351/22 од 05.08.2022. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 233/20 од 22.02.2022. године у другом ставу изреке тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да на име накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада у периоду од марта 2015. године до новембра 2016. године исплати тужиоцу износе од 3.900,00 динара са затезном каматом од 01.05.2015. године до исплате, од 3.900,00 динара са затезном каматом од 31.05.2015. године до исплате, од 2.808,00 динара са затезном каматом од 01.07.2015. године до исплате, од 3.900,00 динара са затезном каматом од 31.07.2015. године до исплате, од 3.900,00 динара са затезном каматом од 31.08.2015. године до исплате, од 1.131,00 динара са затезном каматом од 01.10.2015. године до исплате, од 3.900,00 динара са затезном каматом од 31.10.2015. године до исплате, од 3.900,00 динара са затезном каматом од 01.12.2015. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.12.2015. године до исплате, од 2.718,00 динара са затезном каматом од 31.01.2016. године до исплате, од 1.572,00 динара са затезном каматом од 01.03.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.03.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.05.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.07.2016. године до исплате, од 1.719,00 динара са затезном каматом од 31.08.2016. године до исплате, од 2.562,00 динара са затезном каматом од 01.10.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.10.2016. године до исплате, од 3.275,00 динара са затезном каматом од 11.12.2016. године до

исплате и од 3.275,00 динара са затезном каматом од 31.12.2016. године до исплате, све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 67.605,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 233/20 од 22.02.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада у периоду од децембра 2016. године до фебруара 2018. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због неисплаћене накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада у периоду од марта 2015. године до новембра 2016. године исплати новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 88.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2351/22 од 05.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 233/20 од 22.02.2022. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужиоца у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права - примене члана 387. став 1. Закона о облигационим односима, и прекида застарелости потраживања из радног односа признањем дуга од стране послодавца решењу о отказу уговора о раду, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене до 23.02.2018. године. Решењем туженог од истог датума тужиоцу је отказан уговор о раду. Истим решењем тужени се обавезао да ће зараду, накнаду зараде и друга примања која је тужилац остварио као запослени, а која му нису исплаћена до дана

престанка радног односа, исплатити најкасније у року од 30 дана од дана када је тужиоцу престао радни однос. Тужена није исплаћивала тужиоцу трошкове за његов долазак и одлазак са рада у периоду од марта 2015. године до дана престанка радног односа.

Тужбом поднетом 30.01.2020. године тужилац је тражио исплату трошкова доласка на рад и одласка са рада у означеном временском периоду. Тужени је истакао приговор застарелости тужиоцевог потраживања.

Нижестепени судови су применом члана 196. Закона о раду одбили тужбени захтев у делу којем је тражена исплата спорних трошкова за период од марта 2015. године до новембра 2016. године, због застарелости потраживања. По становишту тог суда, до подношења тужбе протекао је рок од три године од доспелости новчаног потраживања за сваки месец означеног временског периода, а у донетом решењу о престанку радног односа тужени није признао дуг и тако прикинуо ток рока застарелости, јер за то нису испуњени услови из члана 387. Закона о облигационим односима, с обзиром да у решењу није јасно и недвосмислено наведено да се признаје дуг по основу трошкова превоза и његова висина.

По оцени ревизијског суда, основани су наводи тужиоца да су нижестепени судови у овом спору погрешно применили материјално право у погледу истакнутог приговора засарелости дела његовог новчаног потраживања из радног односа.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

Према одредбама Закона о облигационим односима, застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе и оно наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (члан 360. став 1. и 2); застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано (члан 361. став 1); застарелост наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362); застаревање се прекида када дужник призна дуг изјавом повериоцу и на посредан начин, као што су давање отплате, плаћање камата, давање обезбеђења (члан 387); после прекида застаревање почиње тећи изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок за застарелост (члан 392. став 1); застаревање прекинуто признањем од стране дужника почиње тећи изнова од признања (члан 392. став 2).

У конкретном случају, новчано потраживање трошкова за долазак и одлазак тужиоца са рада за период од марта 2015. године до фебруара 2018. године није застарело до дана доношења решења о отказу његовог уговора о раду. У диспозитиву тог решења тужени се обавезао да ће све зараде, накнаде зарада и друга примања из радног односа, остварена а неисплаћена до дана престанка радног односа тужиоца, исплатити у року од 30 дана од дана престанка његовог радног односа. По становишту ревизијског суда, тужени је тако признао свој дуг према тужиоцу за сва потраживања из радног односа, па и за трошкове његовог доласка на рад и одласка са рада. На тај начин тужени је прекинуо ток рока застарелости тих потраживања, а рок од три године из члана 196. Закона о раду почео је поново тећи од 23.02.2018. године и није истекао до подношења тужбе.

Из тих разлога, погрешан је закључак нижестепених судова да није било прекида застарелости зато што у решењу о отказу уговора о раду није јасно и недвосмислено наведено да тужена признаје дуг по основу трошкова превоза, нити је наведена његова висина. Признањем своје обавезе да тужиоцу исплати сва примања из радног односа остварена до отказа уговора о раду, тужени је признао своје дуговање и трошкова доласка и одласка са рада, јер су ти трошкови примање из радног односа. За прекид застарелости довољно је признање дуга у основу, тако да је ирелевантно што у решењу нису наведени новчани износи предметних трошкова.

Следствено изоложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке - преиначене обе нижестепене пресуде у делу којим је одбијен тужбени захтев и тужени обавезан да исплати тужиоцу трошкове његовог доласка на рад и одласка са рада, као примање из радног односа које је предвиђено чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Одлука о трошковима поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су досуђени трошкови за састав жалбе и ревизије у износ од по 18.000,00 динара, судске таксе за жалбу и другостепену пресуду у износу од по 4.515,00 динара, ревизију у износу од 9.030,00 динара и одлуку о ревизији у износу од 13.545,00 динара.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић